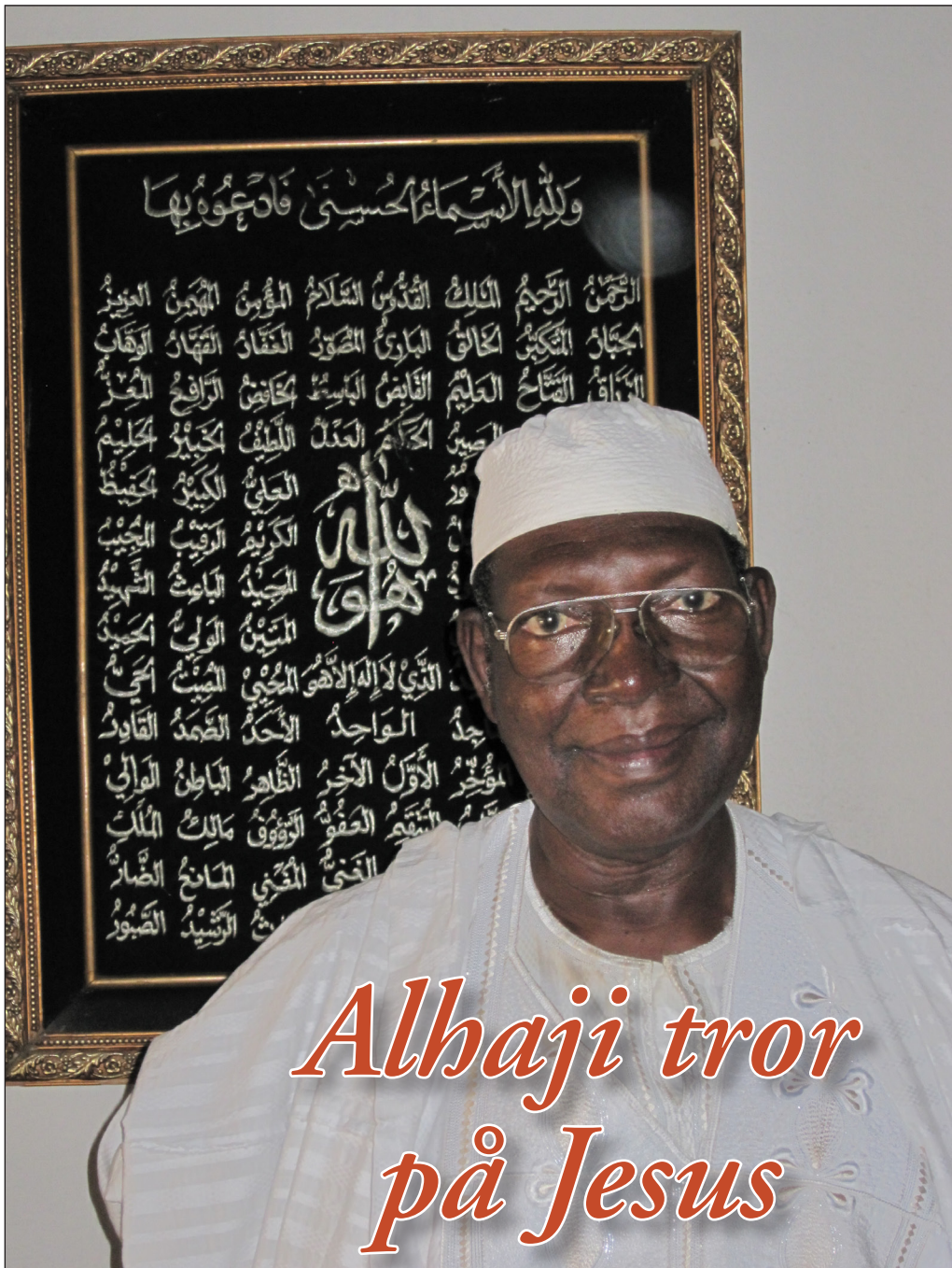

Alhaji tror på Jesus

Interview af Henri Nissen

Alhaji Ibrahim Abba blev interviewet i sit hjem i Garoua, Cameroun, af journalist og forfatter Henri Nissen.

Henri Nissen

Alhaji tror på Jesus

Copyright engelsk udgave 2014, dansk 2020.

Udfordringen, Jernbanegade 1, DK-6070 Christiansfeld. Denmark.

Tel. +45 74 56 22 02

www.udfordringen.dk

forlag@udfordringen.dk

Fotos Henri Nissen og Bigstockphoto.com.

ISBN 978-87-92459-42-8

Indhold

En prins fra Nigeria	5
En afrikansk nationalist	5
Diplomat i Saudi-Arabien	6
I tvivl om islam	7
”Han vil kende Allah!”	7
Jesus ønskede at hjælpe os	8
Tiltrukket af de kristne	8
Politik betød afvisning	8
Gift med en pige fra Haiti	9
Miraklet i Congo	10
En vision om verdens ende	11
Kunne ikke fortælle det til sin kone	12
”Jeg vidste i mit hjerte”	13
Forfulgt	14
En tilståelse overfor familien	14
Alhaji, du er reddet!	15
Åbenbaringer i bøger	15
Konflikter	16
Hellig krig - eller bare røveri	17
Ikke præcis som Bibelen	18
En afrikansk eller arabisk religion?	18
Den første kone er tilbage	19
Vanskeligt familieliv	19
Pres fra muslimske ledere	20
Terrorisme - en del af islam?	21
Dårlig indflydelse	22
Vær rationel!	23
En reaktion på vestlig livsstil	23
Bed for dine fjender	24

En prins fra Nigeria

Alhaji Ibrahim Abba var en af de mest fremtrædende muslimske ledere i den store by Garoua. Som tidligere diplomat for Cameroun i Liberia og Den Demokratiske Republik Congo - ja endda som generalkonsul i Saudi-Arabien med ansvar for pilgrimme i Mekka, var han et anerkendt medlem af det muslimske samfund. Han betalte endda for elektriciteten og den omhyggelige rengøring af den vidunderlige store centrale moske i Garoua. Det var her, han deltog i menighedsbønnen i moskeen med sine andre muslimske venner så ofte som muligt. Han var en meget velkomne søn, da han vendte tilbage fra den glamourøse internationale diplomatiske verden til dette tørre og nordlige emirat Garoua, hvor hans kone havde sine Fulani-slægt. Alhaji Ibrahim Abba var selv en Fulani-prins, men fra Mubi i det nordlige Nigeria. Han flygtede til Garoua som ung mand.

”Jeg voksede op i det nuværende Nigeria. Min familie er en kongefamilie fra Mali, og mine forfædre har regeret over Mubi-området i hundreder af år. Vi boede i det tidligere *britiske* Cameroun - som en koloni mellem Nigeria og det *franske* Cameroun. Men i min familie ville vi ikke høre til Nigeria. Vi stemte på Cameroun”, forklarer den tidligere diplomat, da jeg besøgte ham i hans store hus i Garoua i 2012.

Den 1. januar 1960 fik den *franske* del af Cameroun uafhængighed af Frankrig under præsident *Ahmadou Ahidjo*, en fremragende muslimsk politiker fra den nordlige by Garoua. Den 1. oktober 1961 forenede de tidligere britiske, *sydlige* provinser i Cameroun sig med det *franske* Cameroun for at danne Forbundsrepublikken Cameroun. Men den *nordlige* del af det tidligere britiske Cameroun blev en del af Nigeria.

”Vi tabte valget. Og på grund af dette - og af mine egne personlige grunde - flyttede jeg til Garoua i august 1962. Derfra flyttede jeg mod syd til hovedstaden Yaoundé i Cameroun.”

En afrikansk nationalist

Som en veluddannet prins kom Ibrahim Abba hurtigt til at arbejde i statsforvaltningen og udenrigstjenesten under den muslimske præsident Ahidjos nye uafhængige regering. Dette var den store uafhængighedstid.

Den ene afrikanske koloni efter den anden blev til uafhængige stater.

Dette var tiden for de berømte afrikanske politikere *Kenneth Kaunda fra Zambia, Julius Nyerere fra Tanzania, Jomo Kenyata fra Kenya ...*

”Der var to retninger blandt de afrikanske frihedspolitikere: Monrovia-gruppen og Casa Blanca-gruppen. Begge var imod de hvide, men den første ville samarbejde, mens den sidste var mere radikal. Jeg tilhørte sidstnævnte gruppe. Og blandt de radikale blev kristendommen betragtet som den hvide mands religion, mens islam blev accepteret. Dette skyldtes især den egyptiske præsident *Nasser*, som var en af lederne i Casa Blanca-gruppen. Min egen præsident *Ahijo* var mere moderat og ville samarbejde med franskmændene,” forklarer Ibrahim Abba.

Diplomat i Saudi-Arabien

I 1966, efter fire år i Yaoundé, blev Ibrahim Abba udnævnt til sekretær for den camerounske ambassade i Monrovia, Liberia. Efter næsten ti år i Liberia rejste han til Kinshasa i Congo i september 1976. Efter at have tjent sit land godt blev han udnævnt til generalkonsul i Saudi-Arabien og var ansvarlig for de mange pilgrimme, der hvert år rejste til Mekka.

En af de fem søjler i Islam kræver, at enhver muslim udfører den såkaldte Hajj - pilgrimsfærden - mindst en gang i hans levetid, hvis han er i stand til at gøre det. Flere dele af Hajj kræver, at pilgrimme går syv gange rundt om Ka'baen i retning mod uret (set ovenfra). De mest dramatiske tider er under Hajj, hvor omkring 6 millioner pilgrimme samles for at cirkulere om bygningen samme dag.

Det forventes også, at muslimer vender ansigtet i retning af Ka'baen under deres bønner, uanset hvor de er på Jorden.

Ifølge muslimsk tradition blev Ka'baen sendt af Allah som ler under Abrahams fødder. Den var engang hvid som papir, men er blevet sort på grund af menneskers synder. (The Hajj, F.E. Peters 1996)

I tvivl om islam

”Jeg boede i Jiddah, meget tæt på den store helligdom og den kongelige familie. En gang blev jeg endda inviteret ind i selve Ka'ba-bygningen i Masjid al-Haram, den mest hellige moske i Islam. Kun få for lov til at komme ind i den sorte Ka'ba-bygning. Og kun i 5-7 minutter, så skal du forlade den igen.

Der var ikke meget at se, alt var mørkt, men en trappe førte op til Al-Hajaru l-Aswad, ”den sorte sten”, der ligger i Ka’baens østlige hjørne. Og jeg husker, at det var meget køligt, selv om ydersiden bliver meget varm. Så på den måde var det som et paradis,” husker Ibrahim Abba.

Han var kommet ind i Ka’ba ved den imponerende dør 2,13 m (7 ft) over jorden på Ka’baens nordøstlige mur, der fungerer som facaden. I 1979 erstattede en 300 kg gulddør de gamle sølvdøre, der blev fremstillet i 1942. Alt er smukt lavet i et forsøg på at imponere pilgrimme og ære grundlæggeren af den islamiske religion, profeten Muhammed, og Allah selv med denne store menneskeskabte helligdom.

”Men en dag da jeg stod der og så på alle de tusinder af pilgrimme, der gik rundt om den sorte Ka’ba, tænkte jeg: Det er som afgudsdyrkelse,” indrømmer Alhaji Ibrahim Abba.

Begyndte du at tvivle på islam dengang?

”Det var ikke bare noget, der pludselig kom op. Jeg havde længe været undervejs.”

”Han vil kende Allah!”

”Allerede som barn havde jeg to drømme, som jeg aldrig vil glemme. Den første drøm, jeg drømte, var, at mange mennesker blev dræbt i en frygtelig massakre. Soldaterne skød også efter mig, men en stemme råbte: ”Nej, lad ham leve, for en dag vil han kende Allah.”

Det var en mærkelig sætning, fordi jeg kunne allerede recitere Koranen, da jeg var 4-5 år. Burde jeg ikke kende Allah allerede? Men sådan blev det sagt i denne drøm, at ”en dag vil han kende Allah.”

Da jeg gik i skole i byen Yola i Adamawa-provinsen i Nigeria, havde jeg en kristen ven. Ballah var hans navn. Jeg forsøgte forgæves at overbevise ham om islam, og da det mislykkedes, troede jeg, at jeg måtte stoppe mit venskab med ham. Han var kristen, og jeg var muslim. Hvordan kunne vi være venner? Det blev ikke accepteret blandt muslimer. Og fulanerne i byen var mindre tolerante end andre mennesker i Nigeria. Men på grund drømmen fortsatte vi med at være venner, men i hemmelighed. ”

Jesus ville hjælpe os

”Jeg drømte, at markedet var i brand, og hele byen ville blive ødelagt.

Da folk ikke var i stand til at slukke ilden, kaldte de på Mohammed, men det så ud som om det ikke vedrørte ham eller interesserede ham. Han ville ikke hjælpe os. Så var der nogen, der foreslog at gå til Isa - navnet på Jesus i Koranen. De fandt ham siddende på en måtte ligesom en fulaner. Han lyttede til dem, og så pustede han bare. Og ilden blev slukket.

Selvom det var en drøm, så overbeviste den mig om, at Jesus var stærkere end Muhammed. Og at han ønskede at hjælpe os med vores problemer. Efter denne drøm besluttede jeg, ikke at bryde venskabet med Ballah, min kristne ven.”

Tiltrukket af de kristne

”Jeg blev tiltrukket af de kristne. Deres sange. Deres naturlige livsstil... Jeg fulgte engang efter dem og så en dåb. Og jeg blev overbevist om, at jeg også skulle døbes. Så jeg blev hemmeligt døbt. Jeg fortalte det ikke til nogen i første omgang. Min far var allerede død, så da jeg endelig fortalte det, var det min ældre bror.”

Hvordan reagerede han?

”Han var meget vred. Han var rasende.

Jeg fortalte ham, at det bekymrede mig, at der ikke var nævnt nogen frelse i Koranen, og at jeg ønskede at blive frelst. Men han svarede, at selvom vi så alle skulle havne i helvede, så ville vores familie være nødt til at holde fast ved islam. For det var vores forfædre, der havde bragt islam til dette Nigeria. Vi kunne ikke foragte vores forfædre, sagde han.”

Politik betød afvisning

”Min bror gjorde mig politisk aktiv, så da vi tabte valget og blev en del af Nigeria, besluttede jeg at flygte til Cameroun. Nu havde jeg ikke de samme venner, som jeg havde haft. Og de unge mennesker, jeg lærte at kende, var alle meget involverede i politik. De unge og uddannede mænd var antikoloniale. De betragtede på det tidspunkt kristendommen som den hvide mands religion, og jeg blev så mismodig. Jeg havde ikke forladt min egen religion, og jeg blandede mig med folk med kristen baggrund i udenrigsministeriet. Men de talte kun om politik. De talte om den afrikanske nationalisme. Da jeg så, at selv de unge mænd, der var født kristne, opgav kristendommen, så blev jeg desperat. Og derfra blev

jeg mere neutral og endelig mistede jeg min tro.

Jeg var ung, og jeg blev betragtet som politiker. Jeg omfavnede nationalismens ideer og forsøgte at fordømme den vestlige verden for deres dominans, deres udbytning og så videre.

Som jeg fortalte dig, var Afrika delt i to politiske grupper i disse dage. Monrovia-gruppen bestod af de moderate afrikanere fra Cameroun og de fleste af de fransktalende lande, samt Nigeria. Casa Blanca-gruppen omfattede Ghana, Egypten, Algeriet, Tanzania, Zambia og Congo.

Jeg var i udenrigstjenesten, og jeg blev udsendt i Liberia i 1966. På det tidspunkt betragtede jeg igen mig selv som muslim. Men jeg tænkte ikke meget på religion.

Jeg kan huske, at jeg mødte en kristen missionær, en amerikaner. Vi stod i receptionen, og han ville tage emnet kristendom op. Men jeg afviste ham. Jeg sagde endda: "Hvorfor skulle jeg opgive den traditionelle religion, der er islam, for kristendommen." Han blev overrasket over min bemærkning om, at jeg troede, at kristendommen var en hvid mands religion. Men jeg gik mere eller mindre tilbage til islam på grund af den politiske inflydelse."

Gift med en pige fra Haiti

"Da jeg mødte en kristen pige, som jeg gerne ville gifte mig med, sagde jeg endda til hende, at hun skulle konvertere til islam. Jeg kunne ikke gifte mig med hende, før hun havde konverteret til islam. Og hun accepterede faktisk og konverterede, og jeg blev gift med hende. Men det fungerede ikke."

Hvor mødte du din første kone?

"Det var i Liberia. Hun var sendt på arbejde der. Vi mødtes i receptionen og blev venner og begyndte at date. Hun var fra Haiti. Men selvom hun var sort som mig selv, var vi helt forskellige. Hun var meget uafrikansk. Jeg syntes ikke, vi passede sammen, så vi skiltes i Cameroun i november 1981.

Jeg tænkte, at jeg hellere måtte gifte mig med én med samme baggrund. Samme stamme. Samme kultur. Så vi kunne forstå hinanden. Jeg giftede mig med en fulani-kvinde fra byen Garoua. Hendes forfædre grundlagde byen.

Jeg rejste til Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo i 1976. Det blev kaldt Zaire på det tidspunkt. Og jeg arbejdede på ambassaden der indtil 1986. Jeg var stadig imod kristendommen. Jeg husker, at jeg gik på en bogmesse. Og der var der en kristen boghandel, og en evangelist gav mig en bibel, og jeg afviste den endda! Jeg, der var blevet døbt som kristen, tog ikke engang imod den...

Dette fortsatte indtil 1981. På dette tidspunkt kom paven til Kinshasa. Jeg var alene. Min anden kone var gravid og var rejst tilbage til sin familie i Cameroun. Som en fulani skulle hun føde vores første barn i hendes families hus. Så hun rejste. ”

Miraklet i Congo

”Paven kom klokken 2, og jeg så tv. Der var en slags katolsk ceremoni. De bragte et lig med en kristen pige, der var blevet myrdet af oprørssoldater i en by 1.400 km væk fra Kinshasa.

Paven kom Congo for at kære hende til helgen. Hun var blevet myrdet for sin tro omkring 20 år tidligere af en soldat, der dræbte hende med en bajonet i maven, fordi hun ikke ville lade ham voldtage hende. Hun ville hellere dø. Og hun døde, mens hun bad Gud om at tilgive soldaten.

Nu gravede de hende op og fløj hendes krop til hovedstaden i Kinshasa. Og alle kunne se, at kroppen var frisk, uberørt af døden. Klokken 8 viste de igen billeder af hende i nyhederne. Det var i de dage, vi lige havde fået farve-tv. Og jeg så hende. Hun blev udstillet, så alle kunne se hende. Jeg så hende to gange.

Det gjorde et stort indtryk på mig. Det var et mirakel. ”

En vision om verdens ende

”Jeg husker, at jeg gik i seng omkring klokken 22. Jeg bad. Jeg bad Gud om at vise mig sandheden. Vis mig den rigtige vej. Så gik jeg i seng. Og den aften drømte jeg om verdens ende. Folk kom i lange rækker fra vest til øst for at blive bedømt i en stor hangar. Og der var en kontrollør. Og jeg sad nær kontrollboret på hans højre side og så på.

Nogle blev vist til højre og andre til venstre. For enden af den venstre side var der en mur og et stort hul, og folk blev kastet ind i den. Og der var en brændende sø. Og jeg forstod, at dette var helvede. Og jeg så, at

der blandt andre var en del muslimer i den række. Jeg kendte ikke disse mennesker, men jeg kunne identificere dem som muslimer.

Og jeg så, at på den anden højre side, hvor jeg sad, blev nogle få kristne plukket ud og vist til det andet hul. De var vel 5 eller 6 mennesker, der kom ud fra de mange tusinder. Jeg prøvede at få kontrollørens opmærksomhed for at finde ud af, hvor disse mennesker skulle hen. Og jeg så, at de befandt sig i et meget stort hul, et sted som en oase, hvor det var dejligt og køligt, som hvis der var aircondition. Og de var glade og nød maden i en restaurant.

Det var klart for mig, at de alle var kristne. Jeg så ingen, der ikke var kristne. ”

Havde de forskellige hudfarver?

”Jeg så for det meste sorte mennesker.”

Tror du, det var en drøm, eller var det en vision?

”Jeg ved det ikke. Jeg så det, og jeg kan tegne et billede af det. Jeg kan stadig huske det. Jeg har ikke glemt noget af det. Jeg tror derfor, det var en vision, en åbenbaring for mig. ”

Kan du huske at du vågnede bagefter?

”Ja. Men inden jeg vågnede spurgte jeg portkontrolløren, om jeg måtte gå til det smukke sted. Men han sagde, at det var for sent nu. Dette vil finde sted ved verdens ende. Der stod én ved siden af mig, ligesom en engel. Og til sidst sagde stemmen: ”Nu skal du vende tilbage til verden.” Og kort tid efter vågnede jeg. Nu kendte jeg vejen. ”

Kunne ikke fortælle det til sin kone

Hvad gjorde du efter denne drøm?

”Den brændende længsel efter kristendommen kom tilbage til mig - mere end nogensinde. Jeg købte endda et billede af Jomfru Maria. Jeg hængte et krucifiks op på væggen. Men min kone rev det ned, da hun kom tilbage efter at have født vores barn i Cameroun.”

Fortalte du din kone om din interesse for kristendommen?

”Nej, det har jeg aldrig fortalt hende om. Jeg kunne ikke. Selv i dag vil hun ikke have noget kristent i vores hjem. Men det var ikke før år 2000, at jeg fortalte hende og min familie det.”

Efter omkring tyve år i Liberia blev jeg kaldt tilbage fra udlandet for at styrke ministeriet i Yaounde. Og en gang så min kone mig bede ligesom de kristne beder. Og hun blev overrasket og udbrød hånligt: Er du blevet en hedning?

Du kom tilbage til Cameroun fra Congo i 1986. Ahidjo var ikke længere præsident.

”Nej. Ahidjo var blevet erstattet af sin premierminister Paul Biya. Jeg boede i Yaoundé i omkring to år, og derefter blev jeg sendt til Saudi-Arabien i otte år. Jeg blev udnævnt til generalkonsul. Vi var ansvarlige for alle de camerounske pilgrimme, der valfartede til Mekka. Vi boede i den kongelige by Jeddah. Vi gik til Ka’baen for at bede fredagsbøn. Vi var faktisk i Mekka næsten hver dag på grund af de religiøse tjenester.”

Efter otte år i Saudi-Arabien gik Ibrahim Abba på pension og flyttede til Garoua i oktober 1997 for at tilbringe sit otium her.

”Jeg vidste i mit hjerte”

Blev du allerede kristen i Kinshasa?

”Vel, selv om jeg fortsatte som muslim, vidste jeg i mit hjerte, at der ikke var nogen frelse i islam, men kun i kristendommen.

Udover de drømme, jeg havde i Congo, som hjalp mig med at elske kristendommen, læste jeg også nogle vers fra Esajas bog i Bibelen, der motiverede mig meget, meget stærkt:

”For et barn er født os! En søn er os givet! Han skal herske over os, og han skal kaldes: »Underfuld Rådgiver«, »Vældig Gud«, »Evig Fader«, »Fredsfyrste«.

Når han bliver konge i Davidsriget, bliver hans magt uden grænser, og han skaber fred overalt. For han bygger sit rige på retfærdighed fra nu af og til evig tid. Herren, den Almægtige, vil gøre, hvad han har besluttet.”

(Esaja 9, 5-7)

Denne profeti handler naturligvis om Jesus. Og det viste mig, at Jesus er til for evigt.

Du ved, som muslimer tror vi, at profeterne efterfølger hinanden.

Når én er færdig, kommer der en anden profet. Og muslimerne tror, at eftersom Muhammed kom senere end Jesus, så er han den sidste profet. Og at så er islam den sidste åbenbaring, den sidste religion.

Jeg spekulerede på, hvorfor muslimerne stoler mere på Det Gamle Testamente end på Det Nye Testamente. Jeg opdagede, at før islams tid i Arabien var jøderne i Arabien i 400 år. Så der var et samspil mellem jøderne og muslimerne. Nogle af dem beundrede den jødiske kultur, og de kendte til Det Gamle Testamente. Senere kom kristendommen til Arabien 200-400 år før islam. Og jøderne var imod Det Nye Testamente, og muslimerne overtog denne modstand imod Det Nye Testamente, og det blev en del af islam.

Men det, jeg læste i Esajas bog, viste mig, at Jesus ikke havde nogen rækkefølge. Ingen profet skulle efterfølge ham. Det siges, at hans magt ikke har nogen ende.

Jeg så også, at det ikke er Jesus, der siger, at han er Guds søn. Det er Gud selv, der kalder ham en søn.

Muslimer påstår ofte, at Gud ikke har nogen søn. Men her siger Gud selv det to gange. Hvordan kan vi tvivle på det ... enten tror du det, eller du må forlade det.”

Forfulgt

”Jeg begyndte at læse bøger om islam og kristendom, herunder *The anatomy of the Quran*. For to eller tre år siden besluttede jeg endelig åbent at forlade islam.

Siden da er jeg blevet forfulgt og krænket. Selv i moskeen, er jeg blevet nævnt, og de har bedt åbent om, at jeg vil møde alle mulige forbandelser. Mine venner taler ikke mere med mig. Selv min kone har afbrudt alle relationer til mig. Hun bor i samme hus, men jeg er som en hedning for hende. Og det er det samme med mine egne børn.

Men jeg har besluttet at følge Jesus,” siger den berømte diplomat.

En tilståelse overfor familien

- Under din søgen efter sandheden og dine studier i islam og kristendom talte du ikke med din kone om din tro. Men i 2008 besluttede du at tale med din familie?

”Ja, jeg tænkte, at det ikke var korrekt af mig ikke at fortælle dem om min tro. Så jeg kaldte min familie ind i lokalet her i mit hus og fortalte dem, at jeg ville beholde min kristendom.

Hvordan reagerede de?

”Meget dårligt ... og det er de fortsat med indtil denne dag. De kan ikke lide kristendommen.

Indtil da havde jeg forsøgt at fortsætte med at gå til moskeen. Jeg havde nogle venner, der sagde, at jeg skulle fortsætte med at gå til moskeen, selvom jeg ikke var enig. Men jeg fandt det meget svært. Det var kunstigt for mig - at gå til moskeen, når jeg ikke troede på islam. Men jeg prøvede at fortsætte og bad for mine venner. Jeg håbede på at påvirke dem, så de kunne blive frelst.

Ser du, der er en stor moske her i byen. Jeg var ansvarlig for moskeen. Jeg plejede at betale for rengøring, vand og elektricitet. Jeg betalte for det, lige siden jeg kom tilbage i 1997 - og betalte i 7-8 år. Jeg blev betragtet som en af områdets elitepersoner. Jeg var også involveret i lokalpolitik og regeringspolitik. Forstår du, islam er ikke kun en religion, det er en blanding af alt. Og jeg var involveret i præsidentens regerende parti. Min kone var også leder af kvindernes organisation i dette område.”

Hvad skete der, da du endelig stoppede for at gå til moskeen?

”Et modbydeligt had rejste sig imod mig.”

Alhaji, du er frelst!

Hvad fik dig til at bekende dig selv som kristen? Var det en speciel begivenhed eller en åbenbaring?

”Jeg læste nogle meget interessante bøger om islam og kristendom. En bog var *The anatomy of the Quran* (af G.J.O. Moshay, Chick Publications, 2011), der opmuntrede mig meget. En anden bog var *Den islamiske invasion* (af Ph.D. Robert Morey, Xulon Press, 24. august 2011). Jeg studerede hele tiden.

Men før den tid - i 2003 - henvendte jeg mig til en kristen ven. En nigeriansk præst. Jeg bad ham om at bede for mig. For som afrikanere tror vi på bønner. Enten du tror du på en religion eller ej, så tror du stadig,

at en bøn kan hjælpe dig.

Så jeg fortalte ham, at jeg var muslim, men at jeg tror på Kristus.

Så han sagde: Alhaji, tror du på Kristus?

Jeg sagde: Ja jeg gør. Jeg tror, han er den eneste frelser.

Så han sagde: Da du er muslim, skal du forblive muslim. Fordi du tror på Kristus, er du frelst.

Du kan ikke forestille dig, hvor glad jeg var, da han sagde, at jeg var frelst!”

Åbenbaringer i bøger

”Denne præst spillede en meget vigtig rolle. Og fra den tid begyndte jeg at se det: Jeg har bare brug for at tro på Kristus, og så er jeg frelst!

Så hvorfor skal jeg fortsætte med at gå i moskeen? Jeg fortsatte, men en ven sendte mig bogen *The anatomy of the Quran*, og den var meget afslørende om Koranens sande natur og mange andre ting i religionen islam.

Mit vens navn er Ariel Missa. Han er fra Nigeria, men han har besøgt mig her i Garoua i 3-4 år. Det betød meget for mig at tale med ham. Min kone kunne ikke lide ham ... Han gav mig også en bog kaldet *“The servant of God”* - Guds tjener. Det er skrevet på Hausa-sprog af en mand med muslimsk baggrund. Den er også meget interessant, men intet var så afslørende som bogen om Koranens anatomi. Og senere fik jeg bogen: *“Who is Allah?”* - Hvem er Allah? Den er også skrevet af en forfatter med muslimsk baggrund. Jeg fandt ud af, at selv nogle muslimske lærde har forladt islam.

Ved at læse disse bøger fandt jeg endelig ud, at jeg ikke tager fejl. Jeg valgte den rigtige mulighed.”

Men du diskuterede ikke dette med din kone?

”Min kone ville ikke lytte til noget fra mig om islam eller kristendom. Jeg talte med hende. Jeg forklarede hende det. Hun har også set mig mange gange, når jeg læste kristen litteratur. Og jeg fortalte hende det. Hun sagde: Jeg er muslim. Hvorfor er du altid interesseret i at læse kristen litteratur? Hvorfor læser du ikke Koranen. Den er blevet oversat til vores sprog nu.”

Modsigelser

”Du ved, før forstod vi ikke Koranen, fordi den var på arabisk. Nu er den blevet oversat til Hausa, mit fødesprog. Men jo mere jeg læser Koranen, jo mere finder jeg, at den forsøger at forsvare sig. Den siger ikke noget nyt. Den forsøger snarere at forsvare og retfærdiggøre sig selv og islam.

Jeg fandt nogle modsætninger i Koranen. For eksempel står det i Sura 91, at det ikke betyder noget, om du er jøde, sabianer eller kristen. Hvis du tjener Herren, vil du blive belønnet til sidst. Koranen siger, at ikke kun muslimer vil komme i paradiset. Selv jøderne og de kristne vil komme i paradiset. Men i andre vers står der, at hvis du ikke er muslim, så er du fortabt. Så hvad er sandt?

Jeg spekulerede på, hvem sabianerne var. Jeg fandt ud af, at islam skylder denne gruppe meget. Det ser ud til at have været en slags jødisk sekt, en stamme i det vestlige Saudi Arabien, og nogle af dem kom fra Egypten. På Muhammeds tid boede de der allerede.

Sabianerne bad syv gange om dagen, muslimer bad fem gange om dagen. Og på samme tid. Sabianerne stod også over for Ka'baen, når de bad. Og de havde praktiseret et Ka'ba-ritual i mere end 75 år før islam. De fastede også i løbet af Ramadan-måned. De gennemførte også Hajj - pilgrimsfærden.

Ifølge min viden bragte islam intet nyt - foruden jihad, den såkaldte hellige krig. ”

Hellig krig - eller bare røveri

”Jihad opstod på grund af Muhammeds fattigdom. Hans første kone Kadijah var meget rig, og de levede et rimeligt godt liv. Et par måneder efter hendes død blev han gift med Aisha. (Hun var datter af Abu Bakr, som lovede hende til Muhammed, da hun kun var 7 år. Da hun blev 9 år, blev hun gift med Muhammed, (som da var 51 år gammel, red.)

De flyttede til Medina. Der havde han andre koner. Han havde seks koner. Og hans indtægtskilde var for lav. Han vidste, at mange mennesker rejste med deres varer fra Damaskus på vejen fra Damaskus til Mekka. Han samlede nogle mennesker, og de røvede og dræbte så mange af dem. Dette er grunden til, at Medinas folk ville dræbe ham. For selv i den tids arabiske kultur kunne man ikke bare gå i krig for at få penge og velstand.

Så han retfærdiggjorde dette med en Sura. Og derfra fortsatte han bare med Jihad.”

Hvad syntes du om Muhammed i dag? Han siger, at Koranen kom ned fra himlen. At han så engle. Osv.

”Det er altså noget vrøvl. Hvis jeg troede på noget af det, som Muhammed siger, ville jeg ikke være, hvor jeg er i dag. Hvordan kunne den samme engel, Gabriel, komme igen seks hundrede år efter, at han viste sig for Jomfru Maria og fortælle Muhammed, at *han* var Allahs store profet?

Hvis Mohammed var en af Allahs profeter, så var hans Allah ikke Gud, men kun en af de 360 guder, der blev fundet i Ka'baen i Mekka. Hver stamme havde sin egen afgud. Men den største af dem alle blev kaldt Allah. Og Muhammeds bedstefar var vogter for den største af afguderne.”

Ikke præcis som Bibelen

”Ser du, Muhammed havde nogle kristne venner og nogle jødiske venner. Hans fætter Baraka var en kristen nestorianer. Og en af Muhammeds medhustruer, Maria, var også kristen. På denne måde fik Muhammed nogle oplysninger om kristendommen. Men Bibelen var ikke tilgængelig i Saudi-Arabien på det tidspunkt. Bibelen var blevet oversat til persisk og armensk og endda til det koptiske egyptiske sprog, men den var endnu ikke oversat til arabisk. Så de havde mange antydninger af Bibelens indhold, men der var sandsynligvis mange forkerte citater, og det var forvirrende. Desuden mener selv muslimer, at Muhammed var analfabet.

Koranen indeholder 30 kapitler, og der er 114 suraer i Koranen. Bibelen har 1.189 kapitler. Du opdager, at Bibelen er mere detaljeret og præcis om et hvilket som helst emne. Selv navne, datoer og år for mennesker kan du finde. Men det finder du ikke i Koranen, for på det tidspunkt fik de informationen mundtligt.”

En afrikansk eller arabisk religion?

Alhaji Ibrahim Abba påpeger, at islam stammer fra den arabiske halvø, hvor også Mekka ligger. Islam er derfor ikke mere afrikansk end kristendommen.

Som afrikaner finder Ibrahim Abba det provokerende, at en bestemt Hadith synes at afspejle et racistisk arabisk syn på sorte mennesker på Muhammeds tid.

"I Islam har vi noget, der hedder *Hadith*. Dette er historier om Muhammed. Muslimer skal også følge haditherne, så længe de ikke modsiger Koranen. I hadithen fortæller de om Muhammed, der gjorde mirakler, men du finder ingen af de mirakler i Koranen.

I Mishkat al-Masabih (som kan oversættes med: En niche for lamper) - et af Hadith-skrifterne - kan du læse, hvad Muhammed selv fortalte om menneskets skabelse:

"Abu Darda fortalte om Guds sendebud (Muhammed) at han havde sagt: "Gud skabte Adam, da han skabte ham og slog hans højre skulder og bar sit afkom HVIDT som små myrer. Og han slog på sin venstre skulder og fødte sit afkom SORT, som om de var trækul. Så sagde han til dem på sin højre side: 'Til paradiset, og jeg er ligeglad', og han sagde til dem på sin venstre skulder: 'Til helvede, og jeg er ligeglad'. Ahmad fortalte det."¹

"Dette lyder ikke som en afrikansk religion, gør det?" spørger Ibrahim Abba. "Hvad synes sorte mennesker om en sådan hadith? Når jeg prøver at vise dem den, vil de ikke vide det."

Den første kone er tilbage

Du kontaktede din første kone og fortalte hende om, hvad der var sket - hvad var hendes reaktion?

"Hun er kommet tilbage til Cameroun og vil gerne genvinde sit camerounske statsborgerskab. Hun er i Yaoundé nu. Hun er kristen.

Vi havde tre børn i vores første ægteskab. Vores datter er også kristen, hun bor i USA, men vores to sønner er begge blevet muslimere. De bor i Nigeria."

1. Fra den engelske oversættelse af Mishkat Al Masabih, med forklarende bemærkninger af Dr. James Robson [Sh. Muhammed Ahsraf Publishers, Booksellers & Exporters, Lahore-Pakistan, Genoptryk 1990], bind I, kapitel IV, bog I. - Faith, pp. 31-32)

Svært familieliv

I dit andet ægteskab har du syv børn. Har du drøftet disse spørgsmål med dem?

”Det er de ligeglade med. De har læst al propagandaen på internettet fra de arabiske lande. Islamiske lande investerer en masse penge i denne propaganda. Især Saudi-Arabien. I den islamiske verden er folk bekymrede over, hvad der sker med deres religion. Folk forlader islam hver dag for at skifte til kristendommen. Dette er grunden til, at de prøver at *efterligne* kristendommen.

De har nu endelig oversat Koranen til andre sprog end arabisk. Men det hjælper ikke islam. For når du læser Koranen på dit eget sprog, bliver du skuffet og overrasket. Der er modsigelser og forvirring, og den er endda lidt analfabetisk. Den er ikke harmonisk. Sproget er ikke smukt. Den er som en børnebog. Der er virkelig intet intellektuelt at finde der. Jo mere de oversætter, jo flere mennesker vil forstå, hvad der virkelig er i Koranen. Og de vil forlade islam.

Koranen plejede kun at være på arabisk, og folk vidste ikke, hvordan den var. Undtagen araberne. Islam er ikke en afrikansk religion. Det er mere en arabisk religion. Det er deres kultur.”

Dit forhold til din familie er blevet meget værre, siden du forlod islam?

”Ja. Min kone og jeg, vi står ikke på god fod. Vi har boet i samme hus under samme tag, men ikke rigtig som mand og kone. Hun betragter mig ikke som sin mand. Men mine kristne venner har bedt mig om ikke at bede hende om at rejse. Måske vil hun en dag vende om...”

Men du vil ikke skille sig fra hende?

”Nej. Men det kan ende med det. Hvis hun forlader mig, vil jeg skille mig fra hende. Det er blevet meget ubehageligt for mig, fordi hun ikke byder mine besøgende velkommen. Hun kan ikke lide, at der er kristne omkring mig.

For to dage siden fik jeg en kristen kalender, og jeg ved, at når hun kommer hjem, vil hun tage den ned.

Som de fleste muslimer tror hun på al slags trolddom, som er forbudt i Bibelen. De praktiserer denne form for okkultisme meget i islam. En

dag så jeg hende lægge noget i maden. Jeg vidste ikke, hvad det var. Men jeg bad Herren om at velsigne maden, og jeg spiste den. Og det skadede mig ikke. For i Marcus 16,18 siges det, at selv hvis Kristi tilhængere skulle blive forgiftet, vil det ikke skade dem.”

Pres fra muslimske ledere

”Byens lamido sendte en delegation for at finde ud af min situation - hvor jeg er i dag. Jeg fortalte dem det. Vi var ikke enige. Vi havde et møde den 28. december 2010. Vi diskuterede fra kl. 10 til kl. 19.30. Så gik de.

Der var en anden muslim, der blev kristen. De forsøgte at overbevise ham om, at Jesus kun kom for jøderne. De peger på det sted i Det Nye Testamente, hvor Jesus siger til kvinden i Tyrus »Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.« (Matt 15, 24).

Så de fortalte denne omvendte, at han var en tåbe at følge Jesus. De sagde, at Jesus kun blev sendt til den jødiske race.”

I teksten som Ibrahim Abba henviser til - Matt 15, 24 - ender Jesus med at hjælpe kvinden alligevel på grund af hendes tro. Og i Markus-evangeliet 7, 24-30 siger Jesus faktisk: »Lad *først* børnene blive mætte. For det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.«

Det betyder, at han først kom for at forkynde for Israels børn, jøderne, *først*. Senere - efter hans opstandelse - sender han sine disciple ud til hele verden - ikke kun jøderne.

”Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes.» (Markus 16, 15-16)

Beretningen om kvinden fra Tyrus lyder sådan:

”Så brød Jesus op derfra og drog til egnen ved Tyrus. Og han gik ind i et hus og ville ikke have, at nogen skulle vide det; men han kunne ikke holde sig skjult. En kvinde, hvis datter havde en uren ånd, hørte om ham, og straks kom hun og kastede sig ned for hans fødder. Men kvinden var hedning af syrisk-fønisk herkomst; og hun bad ham om at drive dæmonen ud af datteren. Men han sagde til hende: »Lad *først* børnene blive mætte. For det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.« Men hun svarede ham: »Herre, de små hunde under bordet

æder da af de smuler, børnene taber.« Så sagde han til hende: »Fordi du svarede sådan, så gå hjem, dæmonen er faret ud af din datter.« Og hun gik hjem og fandt barnet liggende på sengen, og dæmonen var faret ud.»

Markus evangeliet 7,24-30.

Terrorisme - en del af islam?

Den islamiske militante gruppe Boko Haram har dræbt flere tusinde kristne på grænsen mellem Nigeria og Cameroun. Hvorfor er de så aggressive?

”Hvis du kender til islam ... her betragtes selv drab i islams navn, som en *god gerning* for Gud. Uanset om du bliver dræbt, eller du dræber, tror de, at du vil gå direkte til himlen på grund af handlingen.

Du kan læse i Koranen, at du kan overfalde mennesker, dræbe dem, uanset hvad. Så logisk set kan vi forstå disse mennesker - Boko Haram, Taliban, Alkaida - for alle disse mennesker anvender blot det, som Koranen lærer. Det hele findes i Koranen. Nu prøver den moderne muslim at sige, at dette ikke er god islam, men det er ikke sandt. Det er den ægte islam. De anvender den bare i praksis.

Når du finder ud af, at religionen ikke giver svar på det daglige liv, så begynder du at sætte spørgsmålstegn ved denne religion. Er den virkelig guddommelig, eller er det bare en menneskeskabt religion? Fordi alt, hvad der kun er menneskeskabt, vil falde sammen.”

Hvordan skal verden reagere på grupper som Al Qaida?

”Vel, jeg læste en bog - *Islam Revealed* - afsløret af en tidligere muslim fra Nigeria. Han bor nu i USA. Han beskyldte den vestlige verden for at være for tolerant over for muslimerne... De er overalt i Europa og bygger moskeer. Og i bl.a. England ønsker de endda at have deres egen muslimske sharialov. Hvis alle Europas befolkninger blot sagde fra, så ville muslimerne komme til fornuft.”

Men bør muslimer ikke have lov til at have deres tro?

”Så længe de lever i fred med deres medmennesker. I Marokko er mange mennesker blevet kristne, fordi de tænkte, at dette var den bedste religion. De havde allerede bygget syv kirker. Og disse syv kirker fik de 32.000 moskeer til at ryste. Den marokkanske regering måtte ind og

forhindre de kristne i at forkynde for marokkanerne - hvilket er forkert. Men I forhindrer ikke muslimer i at forkynde islam for europæere.”

Dårlig indflydelse

I den vestlige verden er folk vant til frihed på grund af kristendommen. De ønsker, at alt skal være frit. De mener, at vi skal være tolerante over for alt. Hvad synes du om denne holdning?

”Ja, alt er frit. Men vi afrikanere, vi ser det ikke på den måde. I er mere optaget af menneskerettighederne end af Guds love. Men i Afrika som helhed tilsidesætter Guds love menneskers rettigheder.

Europæiske politikere prøver at påvirke os. For eksempel vil de have, at vi accepterer de såkaldte menneskerettigheder for homoseksuelitet. Og hvis vi ikke accepterer deres ideer, vil de nedskære deres ulandshjælp. Men jeg tror, at de fleste afrikanere vil sige: ”Så skær!” Vi accepterer ikke, at de skal bestemme for os. Det er forkert. Vi vender ikke tilbage til Lots tid og Sodoma og Gomorra. Det er ikke engang biologisk. Se på dyrene.”

Vær rationel!

Hvis du taler med en muslim om religion, hvad anbefaler du ham så?

”At være rationel. Lad ham lytte eller læse og finde ud af grundlaget for kristendommen eller enhver anden religion. Jeg blev klar over, at mange kristne præster også har Koranen bare for at vide, for at øge viden. Men ikke mange muslimer har læst Bibelen. Hvis nogen leder efter sandheden, vil jeg gerne have, at han læser Bibelen. Bare for at øge hans viden. Og lad dem stoppe med at beskyldte kristne for at sige dit og dat. Om at Jesus er Guds søn eller andre ting. Kristne følger bare det, der står i Bibelen. Hvis de forstår dette, vil der i det mindste være en forståelse af den kristne tro. Kristne opfinder ikke noget. De siger bare, hvad Jesus har sagt, og hvad Gud har sagt.

Lad dem læse Bibelen. Du ved, hvis muslimer ser et barn med en bibel, ville de ofte slå barnet. De tillader dem ikke at læse og vide noget. Lad dem læse. Jeg opdagede, da jeg læste Koranen, at der står, at kristne er gode mennesker, der søger viden. Selv i Koranen står det, at du kan søge viden. Det anbefales. Du kan rejse helt til Kina for at søge viden. Og viden er ikke ”Haram” - hvilket betyder afskyelig - som de hævder med

navnet Boko Haram. At viden (Boko) er afskyelig.”

En reaktion til den vestlige livsstil

For islamister står ”Boko” (viden) måske ikke kun for den vestlige form for viden, men også for den moderne vestlige livsstil?

”Ja, dette er sandt, fordi vesterlændinge har bragt en masse dårlige ting til os. Ikke kun homoseksualitet, men også alkoholisme, barer, natklubber, dårlig påklædning, kvinder, der går næsten nøgne rundt osv. Alt dette er unormalt for de fleste afrikanere. Og dette er også grunden til, at muslimerne ikke respekterer de hvide kvinder eller kristne kvinder.”

Men vestlig livsstil er ikke den samme som kristendommen længere ...

”Nej. Det er også et vigtigt spørgsmål. Den moderne vestlige civilisation er endda kommet i modsætning til kristendommen. Den vestlige civilisation, der engang var baseret på kristendommen. Jeg har fortalt det til mange mennesker. For eksempel var det ikke en del af kristendommen at drikke for meget alkohol. Det var tidligere forbudt. “

Bed for dine fjender

”Men det, der er vigtigst: Kærlighed, omsorg, forståelse, tolerance, tålmodighed ... Dette findes ikke i Koranen. Det findes bare i Bibelen. I kristendommen.

Tilgivelse findes heller ikke i Koranen. Bibelen fortæller, at du skal bede for dine fjender. At du skal gøre godt selv mod dem, der fornærmer dig. Det kan du ikke finde i Koranen.

Dette fik mig til at forstå, at kristendommen virkelig er religionen fra Gud.”

Ibrahim Abba blev efter interviewet skilt fra sin 2. hustru og flyttede til hovedstaden Yaounde, hvor han blev genforenet med sin første hustru. Han døde i januar 2021.

Alhaji Ibrahim Abba (til højre) hilser på sin nye kristne ven Thomas Magajii.

ALHAJI IBRAHIM ABBA var diplomat for Cameroun i Liberia, Den Demokratiske Republik Congo - ja han var endda generalkonsul i Saudi-Arabien med ansvaret for pilgrimme i Mekka.

Han var et anset medlem af det muslimske samfund. Han var en meget velkommen søn, da han vendte tilbage fra den glamourøse internationale diplomatiske verden til det tørre og nordlige emirat Garoua, hvorfra hans hustru havde sin fornemme Fulani-slægt. Alhaji Ibrahim Abba var selv en Fulani-prins. Men han havde oplevet noget med Jesus Kristus, som han ikke kunne glemme ...

